

Konsten att leva samman blir teater med bråda djup

Folkteaterns Här skulle vi leva, tillsammans inbjuder till existentiell reflektion över vår vardagliga samvaro. Lis Hellström Sveningson känner luften tätta.

TEATER

Folkteatern

Här skulle vi leva, tillsammans

Av: Kristian Hallberg

Regi: Kristina Hagström-Ståhl

Medverkande: Karin de Frumerie, Elisabeth Göransson, Hans "Hacke" Sandquist

Scenografi och ljusdesign: Tobias Hagström-Ståhl

Kostymdesign: Jenny Ljungberg

Spelas till och med 22 april

Lis Hellström Sveningson

14:13 - 19 mar, 2017

Hur har vi det egentligen, i våra liv? I den vardag som tuggar på här, där vi är, mitt i samhällsrörelsernas flöde. Folkteatern skickade för tre år sedan ut dramatikern Kristian Hallberg på spaning i Västra Götalandsregionen. Hans "roadtrip" följde utställningen Vi är romer från Göteborgs stadsmuseum och uppgiften var att skriva tre nya pjäser om nuet. Förra våren presenterades Jag var här först och i helgen var det premiär för del två, Här skulle vi leva, tillsammans, på Folkteaterns lilla scen.

Livet har tappat mening

Det anspråkslösa anslaget och den finstilta precisionen i ensemblens spel går igen. Det är glest mellan orden ibland, men desto tätare i luften. I köket i Grästorps sitter Gurli (Elisabeth Göransson) och Olof (Hans Sandquist) i ett välordnat liv som har tappat allt innehåll. Deras gemensamma tillvaro är en bur, skickligt markerad av Tobias Hagström-Ståhls scenografi. Mot de perfekta, blanka skåpluckorna projiceras Hanna Anderssons filmer från världen utanför. Naturbilder och närgångna, stämningsskapande detaljer i en skiftande blandning.

Bråda djup

Gurli har gjort ett djärvt utbrytningsförsök, driven av förälskelse, men kvinnan, Elisabeth, har flyttat till Lilla Edet (och öppnat en änglashop, vi var där i den förra pjäsen, men delarna står fint var för sig). I ett utbrott slänger Olof tallrikar i golvet. Annars tuggar seniorlivet på, drivet av parets införstådda antydningar. Dialogens vardagliga noteringar håller andan i kliven över undantryckta, bråda djup. Hans Sandquist och Elisabeth Göransson varierar fint den distanserade sorgen med tafatta försök att komma ur det låsta läget. Hur ska de hitta en samvaro, kunna leva vidare tillsammans? Det var lättare när barnen var små, tycker Olof.

Tar med en tiggare hem

Igenkänningen – både situationer och lokalanknytningen föder fniss i salongen – balanserar den existentiella tyngden. Pjäsens titel och motto är hämtat från författaren Johannes Anyuru. "Hur ber man en främling om pengar?" börjar det. Kristian Hallberg skruvar effektivt till perspektivet när Olof tar med sig en tiggare (Karin de Frumerie) hem. Hon ska diska, mot betalning, och får bli inneboende. Kommunikationen lider av språkförbistring. Karin de Frumerie spelar storartat med några få engelska ord och en närvaro och kroppshållning som berättar desto mer. Olofs motiv är mångbottnat. Hans "man borde göra någonting" pekar åt flera håll, men jag vill inte förstöra spänningen. Gå istället själv och se hur samlevnaden går. Folkteatern inbjuder till reflektion, med bruksteater av bästa sort.